

Tal dia
com
avui fa...

1
any

Calendari complex

Les converses de JxSí i la CUP coincideixen amb el procés electoral espanyol. Si no hi ha acord al novembre, el tràmit es pot allargar fins al gener.

10
anys

Ultimàtum de la UE

Brussel·les dona 5 dies a Espanya per retirar el bloqueig a E.ON. La Comissió Europea amenaça de portar el cas al Tribunal de Luxemburg.

20
anys

El pacte de pau

El govern adverteix que el PNB posa traves a la bona marxa del pacte. Egibar acusa el líder del PP basc d'aprofitar les amenaces d'HB.

Full de ruta

David Marín

Pallassos assassins

A lleida un individu s'havia disfressat de pallaso sinistre i cada dia penjava una foto nocturna a Instagram, on ell apareixia posant en algun racó conegut de la ciutat. El contrast entre un escenari familiar, on hem passejat amb la parella i els fills, amb la figura fosca d'un pallaso amb una màscara de somriure sanguinari i pervers, produïa un efecte visual bastant inquietant, artísticament terrorífic. Era, de fet, un pallaso bo: no perseguia ni espantava ningú pel carrer, sinó que es limitava a posar fotos a les xarxes socials, on de seguida va tenir milers de seguidors que el felicitaven, l'insultaven i l'amenaçaven. Ho va deixar de fer aquest cap de setmana, quan un parell de televisions estatals es van adonar de la seva existència i van donar unes informacions alarmistes, més pròpies del gènere de terror que del gènere periodístic, amb imatges de Youtube de bromes macabres protagonitzades pels *creepy clowns* als Estats Units i la d'un

La moda ha arribat a Barcelona, i a El Born han posat l'estàtua d'un altre personatge sinistre per espantar i provocar

assassí en sèrie dels 70 que matava disfressat de pallaso. Quan els mitjans t'assenyalen amb els dits grocs com a possible assassí en potencia, val mes plagar veles o recollir els globus de colors, i és el que amb bon criteri va fer el pallaso lleidatà.

A Barcelona sembla que la moda dels pallasos sinistres també hagi arribat. Ningú no està lliure ara de passejar de nit per El Born i trobar-te de cop la figura d'un dictador assassí. L'Ajuntament hi veu art transgressor i reflexió sobre la impunitat, igual que el pallaso lleidatà convertia l'espai urbà en terreny d'exploració i acció artística. La diferència, però, és que mentre el *clown* de Ponent ha decidit evitar el circ de l'alarma social sense haver mort ni espantat mai ningú, a Barcelona el despotisme il·lustrat i l'elitisme intel·lectual manté nit rere nit al carrer la fosca figura de qui va assassinar, detenir i traumatitzar políticament una societat durant dècades. Deu ser que s'acosta Halloween, però jo entenc que a molts la broma municipal no els faci ni la més punyetera gràcia.

Tribuna

Jordi Llavina. Escriptor

Els meus Llibres del Mall

A vui i demà, organitzades pel Grup d'Estudi de la Traducció Catalana Contemporània, de la UAB, se celebren les VII Jornades sobre Traducció i Literatura, que enguany estan dedicades a l'editorial que figura en el títol: *Llibres del Mall (1973-1988). Un catàleg de poesia amb mires europees*. Hi prendran part especialistes com Ramon Balasch (cofundador d'Edicions del Mall), Miquel Desclot (que també hi era), Pere Ballart o Joaquim Sala-Sanahuja, entre altres. Jo tinc el goig de participar aquest matí en una taula rodona, juntament amb els dos primers que he esmentat. És per això que he volgut recordar algunes coses relacionades amb el Mall, i mirar d'entendre què van significar, per a mi, aquells llibres agosarats i bells, aquella editorial llegendaria que aplegà un bon gruix dels poetes catalans dels setanta.

REVISO LA MEVA BIBLIOTECA, i començo a extreure'n tot d'exemplars del Mall. N'hi ha un fotimer! Els de les tapes de color de cartó van ser els primers —tots ells, editats encara dins la dècada dels setanta i amb obres de Tàpies a la coberta—. Els he anat adquirint en llibreries de saldo o de vell, so-

vint encara intonsos: Martí i Pol, William Blake, Josep Albertí, els *Cants de nocces dels jueus catalans*, de Jaume Riera i Sans... Aquests no són, però, els meus llibres del Mall. Els que em van marcar fonamentalment són els de les cobertes de Joan-Pere Viladecans.

PROBABLEMENT EL PRIMER TÍTOL que vaig ferar-me amb diners propis fou *Crònica de demà*, de Martí i Pol. Devia trobar-lo a la llibreria Gaudí de Reus. El vaig datar, sota el meu nom i cognoms, amb una lletra infantil, arrodonida: 3-VIII-1982. A *Destinatari d'albes*, de Valerià Pujol, hi vaig subratllar aquests versos: "El teu cos, a la nit: / deves-

sall de nostàlgia", que em sona que vaig fer servir com a epígraf per a uns poemes adolescents meus. La segona edició de *Remor de remes*, de Ramon Pinyol i Balasch, la tinc datada del març del 84, i me la vaig comprar també a Reus, a la Tronada. ¿Per què em van cridar l'atenció, aquestes paraules de *Refugi absent*, de Marc Granell?: "el cadàver necessari / que ens alimenta". ¿No és més lògic que, essent tan jove, sintonitzés molt més amb els versos d'*Els dies antics*, de l'amic Àlex Susanna?: "A la nit, en cada un d'aquests cossos, / retrobarem el contacte amb la terra abrusada, / terra que jeu oberta de set / i demana aigua sense clèmicia!"

EN LA FAMÍLIA DEL MALL, el sonet convivia amb el vers lliure més deslloriat o amb la prosa poètica més críptica. No torno gaire a la majoria d'aquestes obres. Ara, en regirar-les, la pols m'ha fet estossegar. Però l'emoció de comprar un llibre de poesia, de llegir-lo mig secretament a casa o en un bar, després de desbarbar-lo, i l'ambició d'anar construint la pròpia biblioteca, tot això jo ho dec, en gran mesura, a Llibres del Mall.

“Els que em van marcar fonamentalment són els de les cobertes de Viladecans

El lector escriu

Les cartes adreçades a la Bústia han de portar les dades personals dels seus autors: nom, cognoms, adreça, número de telèfon i número de carnet d'identitat o passaport. Així mateix, cal que no superin els mil caràcters d'extensió. El Punt Avui es reserva el dret de publicar-les i escurçar-les. No es publicaran cartes signades amb pseudònim o amb inicials. Els textos s'han d'adreçar a bustia-catalunya@elpuntavui.cat

Sagrada Família

■ L'arquitecte Ricardo Bofill, al programa *S(Avis)* del Canal 33 de Televisió de Catalunya, defensava l'opinió que les obres del temple de la Sagrada Família s'havien de deixar tal com estaven quan va morir Gaudí. Va posar com a exemple que un quadre de Velázquez o de Goya inacabat no tindria sentit que l'acabés un altre pintor. És evident que el Sr. Bofill peca de deformació professional atès que una pintura i una catedral no són comparables. Si les obres de les grans catedrals haguessin estat abandonades quan els arquitectes o mestres d'obres que les havien dissenyat van morir, ben segur que no hi hauria cap catedral acabada, perquè la seva construcció no és cosa d'anys ni de dècades sinó de segles.

L'escriptor Pere Calders, davant d'opinions com la del Sr. Bofill va remarcar que, per sobre de tot, la Sagrada Família

és un temple i un temple es construeix per dedicar-lo al culte, no només per fer arquitectura monumental.

Fa pocs mesos, per televisió, es va poder veure un magnífic reportatge sobre la construcció de la grandiosa catedral de Colònia. La seva història és un bon exemple. Començada en el segle XIII, les obres es van interrompre al cap de dos-cents anys i van romandre aturades fins l'any 1840 en què es va decidir continuar-les. Aleshores es va presentar el problema de si calia mantenir l'estil gòtic, abandonat segles enrere, o bé seguir les tendències arquitectòniques pròpies del segle XIX. Va ser acceptada la tesi que aconsellava ser fidels a l'obra inicial. Finalment, la catedral de Colònia fou acabada l'any 1880, és a dir, sis-cents anys després de l'inici de les obres. Avui és una icona de la ciutat i de tot Alemanya.

JOAN VERDURA PI
Barcelona

Jo sóc un...

■ Si, jo sóc un d'aquells individus que quan miro les imatges de la guerra de Síria, les immenses barques plenes de persones enmig del mar i els camps a on intenten viure, se'm revolta l'estómac i el cor explota. I el pitjor és que no podré fer gaire res davant d'aquesta monstruositat. Admiro la gent que ha tingut la valentia de fer un pas més que jo. Donar diners també pot ser una bona solució. Malgrat tot, em rebenta que les persones que realment ho poden capgirar tot donin una imatge passiva i cruel, esperant que unes negociacions que mai no arriben siguin la solució final. Mentrestant, milers de persones van morint. Molt injust. No entenc que la meua pròpia raça no reaccioni davant d'aquesta tragèdia que veiem cada dia en directe!

ALBERT ALTÉS SEGURA
Barcelona

Defecacions de gos

■ Reconec que molts ciutadans recullen les deposicions i que encara m'emocio quan ho presencio. Però no sempre és així. Fa 25 anys que visc a Mataró i he trepitjat regalets de tota raça i mida, però no he vist mai posar cap multa. Aquestes són les sancions que s'han posat als darrers cinc anys i està clar que la cosa no rutlla: 2011: 3 expedients sancionadors; 2012: 12; 2013: 11; 2014: 6; 2015: 3. A Sitges i altres municipis s'ha creat un registre d'ADN de gossos. La creació del cens la paguen els mateixos propietaris i l'anàlisi genètica de les mostres, sancions als propietaris incívics. Tot plegat tindria cost zero. Vaig remetre aquesta idea a Salut Pública ja fa més de mig any, però no he rebut resposta.

MIQUEL PIRIS
Mataró (Maresme)